

van Westerhaar is geheel roodbruin verweerd, met tal van kleine scheurtjes. Het geheel is uiteraard zeer bros — men zou het zonder enige moeite tussen duim en wijsvinger kunnen verpulveren. Afmetingen van het stukje $26 \times 20 \times 13$ mm. Met deze vondst, voorzover ik weet de eerste barnsteenvondst van Westerhaar, is het aantal vindplaatsen in Twente wederom met één uitgebreid (vgl. „Zwerfsteenfossielen van Twente”, pag. 99—104).

9. Problematisch. Verkiezeld hout. De vermoedelijke herkomst van het vele bij Westerhaar en andere ontsluitingen van het oostelijk diluvium voorkomende verkiezelde hout — waaronder dikwijls vrij grote stukken — is nog steeds een raadsel. Enkele kleine brokjes, duidelijk de jaarringenstructuur vertonend, zijn waarschijnlijk door een wormgangen bouwend organisme aangetast geweest. Op enkele plekjes kunnen we deze, deels met micro-kristallijne kwarts beklede of geheel met amorfe chalcedoon gevulde, gangen waarnemen. Enige regelmaat ontbreekt. De afmetingen alsmede het voorkomen van deze gangen doen sterk denken aan de levenswijze van de tegenwoordige houtworm. In de zandzuigerij werd een tiental brokjes gevonden, alle zonder twijfel afkomstig van één groter stuk, dat bij het oppompen in stukken is gegaan.

Opvallend is voorts het zeer talrijke voorkomen van allerlei stukjes zandsteen, van fijnkorrelige tot grove typen. Ze zijn lichtrose tot donkerpaars getint, en vertonen dikwijls — op verschillende kleine rolsteentjes is dit zelfs te zien — golfsporen. Het optreden van leeminsluitingen, de zogenaamde „Tongallen”, is voorts een belangrijke aanwijzing voor de ouderdom, die we met vrij grote stelligheid triassisch willen noemen. Het gebied van herkomst is dan waarschijnlijk het Triasgebied van de Wezer, ten Zuiden van de Porta Westfalica. Het overgrote deel van de zandstenen zal wel uit de Bontzandsteenafdeling afkomstig zijn, maar een bleekrose tot vuilgeel type, vaak met onduidelijke schelpafdrukken, moet naar onze mening wel iets jonger zijn, namelijk uit de jongste Trias-afdeling, de Keuper. Soms komen in deze zandstenen ook pyriet-pentagondodekaëders voor — dergelijke zwerfsteentjes zijn vrij zeldzaam. Anderson bezit een dergelijke vondst van Westerhaar. Wat het Bontzandsteengedeelte betreft, verdient het aanbeveling, eens te letten op zandstenen met micro-oölietische structuur van de Onder-Bontzandsteen. Vondsten hiervan zijn nog niet van Westerhaar bekend, maar het kan haast niet anders, of deze moeten er ook voorkomen.

Zoals reeds opgemerkt, is dit een voorlopig aanvullend overzicht. Gezien de overweldigende hoeveelheid mooie vondsten van de laatste maanden zou het weinig moeite kosten deze reeks onafgebroken voort te zetten. In elk geval moge hieruit nog eens blijken, dat Westerhaar nog steeds een buitengewoon rijke vindplaats is, in het bijzonder voor de erratica van het oostelijk diluvium.

Enschede, Augustus 1955.

SPOREN VAN AMPHIBIEËNLARVEN

Hoe dikwijls treffen we niet in sedimentaire gesteenten sporen aan, die een of ander onbekend dier op de toenmalige modder- of zandbodem heeft achtergelaten! Slechts zelden gelukt het ons met zekerheid vast te stellen wat voor dier er aan het werk is geweest en ons speuren vindt dan eerst zijn bekroning indien wij vergelijkbare sporen kunnen voorleggen van recente dieren.

In het Juninummer 1955 van „Natur und Volk” vestigen Dr L. Schleicher en Dr D. Sannemann de aandacht op een weinig bekend verschijnsel dat ons weer een vingerwijzing kan zijn :

Amphibieënlarven („dikkopjes”) maken, indien het water waarin zij verblijf houden langzaam uitdroogt, door middel van staartbewegingen kleine, omwalde kuiltjes in de bodem, waarin het water — dat voor hen in dat stadium nog onmisbaar is — nog iets langer blijft staan.

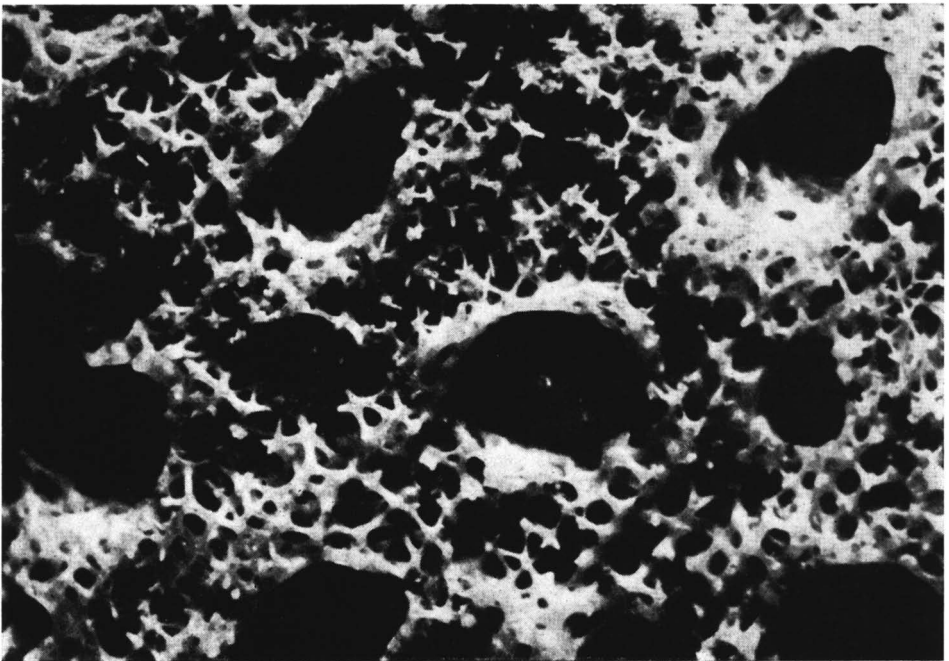
Wanneer vele larven bijeen zijn ontstaat op deze wijze in de weke bodem een raat-achtige structuur, die, indien de uitdroging definitief is en wanneer de omstandigheden voor conservering gunstig zijn, tot fossiele sporen kunnen worden.

De schrijvers vermelden een geval uit de literatuur (Hitchcock vermeldt ze van de Amerikaanse Trias-lagen); zelf dachten wij even aan de kuiltjes in de Winterswijkse Muschelkalk, die ons tot dusver als „fossiele regendruppels” werden aangediend. . . .

G. M. Roding

CRATICULARIA SP. VAN VASSE

Ongeveer een jaar geleden ontving ik van ons medelid F. H. W. Friederich te Haarlem een buitengewoon goed geslaagde micro-opname van een kiezelspons, gevonden in een zandgroeve bij Vasse. Het was duidelijk dat we hier met een vertegenwoordigster van de *Triaxonia* te doen hadden, maar een nader onderzoek was toch gewenst, en zo mocht ik enige tijd later de spons zelf ontvangen. Het bleek een uitstekend bewaard exemplaar van *Craticularia* te zijn, niet compleet,

Kiezelskelet van *Craticularia* sp., gevonden bij Vasse (gem. Tubbergen). Vergroting 30 ×.
Collectie F. H. W. Friederich, Haarlem.